El Maresme. Aigua i vi

Divendres 1 d’Abril

Ens teníem que trobar el divendres al vespre a Argentona, al costat del poliesportiu a una bonica esplanada darrera d’uns contenidors de brossa que ens va adjudicar l’Ajuntament. A mes la tarda d’abans la brigada municipal va abocar una pila de sorra que encara que va dificultar d’alguna manera les maniobres de les autos, va fer les delícies dels mes petits.

Dissabte 2 d’Abril

A les 10:00 vam sortir a fer una caminada per les Fonts d’Argentona i per pujar al castell de Burriac. L’anada i la tornada ens va ocupar unes tres hores, el camí es fàcil però la pendent sobre tot al final es considerable. El temps va ser esplèndid i es va poder gaudir de les seves vistes impressionants, es veu el mar i Barcelona per una banda i per l’altre el Pirineu.

El Castell de Burriac és un castell que s'alça sobre el turó de Burriac, situat a 387,5 metres sobre el nivell del mar[1] al terme Cabrera de Mar i tocant al d'Argentona.[2] Per la seva situació és molt visible des de bona part del Maresme central.
El castell va ser construït sobre una torre de defensa anterior; la primera documentació que ens mostra l'existència del castell data de l'any 1017, en un document que Berenguer Ramon I va rebre de la comtessa Ermessenda, la seva mare.
Entre els segles XII i XIII van ser construïdes la torre de l'homenatge, els magatzems i la capella.
Va ser de propietat de la família dels Santvicenç en un principi (se n'havia dit Castell de Sant Vicenç fins el 1313) i a partir del segle XIV del llinatge Desbosc, ciutadans honrats de Barcelona i més tard nobles).
Cap al segle XVIII, el castell va deixar d'utilitzar-se definitivament, però no va ser fins el 1836 que va cessar l'activitat de la capella. Actualment, pertany a l'ajuntament de Cabrera de Mar.

Al baixar, sobre la 13:00 ens vam parar a la Font picant a fer un pícnic. La zona es agradable, amplia i tranquil•la i a mes de provar l’aigua picant directament de la font vam poder fer alguna migdiada sota els arbres.

A les 17:00 de la tarda vam anar caminant a fer una visita al museu del Càntir. Ens va ocupar poc mes d’una hora i es prou interessant de veure.

Sobre les 19:30 vam agafar les autos per anar a l’aparcament del dolmen de la Roca d’en Toni, terme de Vilassar de Dalt, passant per Cabrils, el poble dels socis organitzadors. Vam tenir que pujar uns 2 kilòmetres per una pista de terra en bon estat però alguna de les autos es va ressentir i es va escalfar. Afortunadament no va ser res.

La seva datació es pot situar entre el 2500 aC fins el 1800 aC, en el període que es coneix com Calcolític o Eneolític, quan els homes d’aquestes contrades habiten la serralada i es dediquen bàsicament a pasturar els seus ramats. És un període que s’introdueix una rudimentària metal•lúrgia del coure i altres metalls mal•leables tot i que els instruments

d’ús comú es continuen fent amb pedra. És el moment que el món funerari pren especial protagonisme i es passa de la inhumació individual als enterraments col•lectius en coves, abrics, fosses a l’aire lliure i com en aquest cas en megàlits, que avui coneixem com dolmens, sepulcres de corredor o galeries cobertes. En el cas de la roca d’en Toni podem parlar que, pels objectes recuperats, possiblement es tractava d’un enterrament destinat a un clan familiar d’algun cabdill o cap important.

La zona es agradable i amb molt bones vistes. El sopar va ser a Cal Senyor que esta al costat.

Diumenge 3 d’Abril

Al lloc de l’aparcament es trobava a dalt de la Serralada Litoral i es un bon lloc per fer passejades en bicicleta. Els “ganes” de l’ ACA tenien intenció de fer una sortida a primera hora, però al final el “nombrós grup” es va reduir a un sol soci, els altres, vam dormir una mica més.

A les 11:00 es van agafar les autos per anar cap Alella.
Vam tenir que aparcar a la mateixa riera i anar caminant fins el Celler Marfil, on a les 12:00 teniem una visita guiada i un tast d’alguns dels seus vins molt interesant i didactica.

Vam tornar a les autos a fer al pica-pica, i despres de dinar i de fer el cafè ritual, vam donar per acabada la sortida.